

Democratie en mensenrechten

Jan Bauwens Serskamp maart 2024

Democratie en mensenrechten

1.

Het ideaal dat iedereen evenwaardig is, verwerpt de dictatuur en zo lijkt de democratie of de volksmacht ook de juiste keuze voor het volk precies zoals voor het ego het egoïsme de juiste keuze lijkt. Maar egoïsten willen anderen kunnen overtroeven: de vrijheid van het egoïstisch liberalisme vecht met de gelijkheid van het socialisme. Bovendien is ook een volksmeerderheid die aan de minderheden de les spelt, dictatoriaal: rechten dankt men niet aan (getal)sterkte maar aan het gelijkheidsbeginsel omdat het 'recht van de sterkste' rechteloosheid is of barbarij.

De verzoening van vrijheid met gelijkheid vergt een dynamiek die het principe van de vrije concurrentie overstijgt: we zijn vrij om ons vanuit onze principiële gelijkheid te ontwikkelen tot onderling verschillende individuen maar waar die ontwikkeling het samenleven in de weg staat, moet dit verhaal beëindigd worden omdat mensen net als mieren, bijen en nog vele andere soorten tot samenleven veroordeeld zijn.

Op te merken valt dat in het oude Athene, bakermat van de 'democratie', de stemgerechtigde burgers een absolute minderheid vormden - de overgrote meerderheid van het volk waren slaven en zonder hen kon van een 'democratie' geen sprake zijn.

In feite is hetzelfde aan de hand met onze westerse 'democratieën': zonder de derde en de vierde wereld die de (neo)gekoloniseerde mensen vertegenwoordigen met een verhouding van veertig feitelijke slaven tegenover één 'democraat', kan van de zogenaamde democratie helemaal geen sprake zijn. Een 'democratie' is een onzichtbare dictatuur omdat zij haar slaven verborgen houdt.

Op die manier bestaat het democratische België enkel dankzij de mensen in haar kolonies (die nu haar neokolonies zijn) en

bijvoorbeeld ook de mensen die hier (in de illegaliteit van valselijke constructies zoals onderaanneming) bijna alles wat wij al liggende van achter onze pc bestellen, al lopende tot op onze deurdrempels brengen. Zij wonen in hokken, zoals iedereen weet, zij draaien overuren, zij zijn ondervoed en wachten zelfs niet meer op de fooi.

2.

De conclusie van het eerste deel van dit artikel luidt dat een 'democratie' een onzichtbare dictatuur is omdat zij haar slaven verborgen houdt.

Immers, waar geen slaven te zien zijn, ziet men ook niet wie de staat recht houden en kunnen onnadenkende lieden algauw de indruk krijgen dat de welvaart van de staat te danken is aan de burgers die wél zichtbaar zijn, aan hun stemgedrag en aan de inspanningen van de door hen verkozenen.

Edoch, andermaal: het staat als een paal boven water dat elke democraat, zoals een westerling zichzelf graag noemt, zijn welstand dankt aan veertig à vijftig derde en vierde wereldburgers die onderbetaalde of geheel onbetaalde arbeidskrachten zijn, anders genoemd: slaven.

En of de verkozenen, die zichzelf graag als politici bestempelen, inspanningen leveren die de burgers en de sans-papiers ten goede komen, is een vraag die we hier nog open laten. Alvast blijkt het een feit dat zij zichzelf rijkelijk verlonen met de rijkdom die uiteraard de vrucht is van werkelijk arbeidende mensen en die zeker niet werd verzameld door de burgerij wiens taak zich immers vaak beperkt tot stemmen.

Bij die stemming zorgen de burgers van de 'democratie' er dan ook voor dat die politici aan de macht blijven die er op hun beurt voor zorgen dat de politieke werkelijkheid zoals hier beschreven, voortgezet wordt, wat wil zeggen dat men lustig de leugenachtige

fabel kan blijven vertellen dat de welstand van de staat te danken is aan de burgers met hun stemrecht en dat er in een 'democratie' helemaal geen slavernij bestaat.

De veelheid aan partijen werkt bovendien mee aan de verdoezeling van de werkelijke gang van zaken omdat zij de valse indruk wekt dat men kan kiezen uit alle kleuren van de regenboog terwijl wij allen heel goed weten dat, afgezien van de vorming van kartels en nog andere dergelijke bedrieglijke afspraken, de partij voor de afschaffing van de slavernij a priori gedemoniseerd wordt en weggezet als communistisch of extreemlinks, waarbij de feitelijke machthebbers ervoor gezorgd hebben dat alle burgers deze benaming spontaan gaan associëren met onheil, onvrede, armoede en godbetert slavernij!

3.

Een 'democratie' is een verkapte dictatuur: haar ideologische bril verbergt de slaven en spiegelt ons hun bevrijders als verknechters voor: geweld bedient zich nu eenmaal van de leugen. Bevrijding daarentegen vereist waarheid. Klokkenluiders in het spoor van Karl Marx brengen de slavernij aan het licht en worden om die reden door geweldenaars gevreesd en monddood gemaakt.

In de dictatuur wordt het bestuur van middel (namelijk: voor dienstverlening) tot doel (namelijk: macht om de macht). Maar middel en doel kunnen niet worden omgekeerd zonder dat ook waarheid en leugen worden verwisseld. Immers, om zijn doel te bereiken moet de dictatuur kunnen doorgaan voor democratie en moet de bevrijder als verknechter kunnen worden weggezet.

Middel en doel worden verwisseld alsook waarheid en leugen maar ten derde worden ook de rollen van dader en slachtoffer omgekeerd en derhalve worden goed en kwaad onderling verwisseld. De dader wordt immers onzichtbaar als boosdoener doordat hij erin slaagt om het slachtoffer als weldoener onzichtbaar te maken: dat is precies wat gebeurt in de tirannie die

zich weet te verkappen als een democratie door het bestaan van de slaven (van de derde en de vierde wereld) aan wie de staat haar welzijn dankt, gewoon dood te zwijgen. Immers, mét de gevolgen van het aangerichte kwaad verdwijnt ook de boosdoener uit het vizier.

Uiteindelijk monden de genoemde perversies uit in de verwisseling van het leven met de dood: in de kapitalistische economie probeert het morsdode geld dat nooit zal leven zich voor te doen als een te bezaaien vruchtbare akker want als de plek bij uitstek om te investeren. Het voedsel daarentegen dat moet leven teneinde ons te kunnen voeden, wordt als chantagemiddel ingezet en desnoods vernietigd in functie van geldelijk gewin of macht over anderen.

De dictatuur, de tirannie, het fascisme en het totalitarisme kunnen niet bestaan zonder de genoemde perversies en om die reden proberen machtswellustelingen deze perversies tot elke prijs in stand te houden. Zij vinden medewerkers middels de omkoperij of de chantage en derhalve door alle leven het mes op de keel te zetten. Zij bestaan bij de gratie van verraders terwijl zij zich voordoen als de bejubelde schenkers bij uitstek van welvaart, gezondheid en geluk.

Wie een nieuwe identiteitskaart nodig hebben, moeten sinds kort ook de vingerafdrukken inleveren: deze vervolledigen, naar het voorbeeld van de biecht, de verborgen camera's, de afluisterapparatuur en de burgerinformatienetwerken die van ons allen potentiële misdadigers maken. Zij zullen eerlang worden aangevuld met stalen van ons DNA dat nu reeds gewijzigd wordt met het oog op totale controle of onderwerping. De overheid eist van de burger blind vertrouwen terwijl zij hem tot in den treure wantrouwt en wij weten allen dat een huwelijk onder die condities tot mislukken is gedoemd. Het hele toneel voltrekt zich onder de vlag van vrijheid en gelijkheid. Laten wij, zo niet optimistisch dan toch poëtisch, andermaal afsluiten met de beroemde en nu

welhaast geheel bewaarheide woorden van de wijsgeer die de mens ziet verdwijnen “zoals een gelaat in het zand aan de kant van de zee”.

4.

De reeds door Aristoteles (in de vierde eeuw voor Christus) en later door Alexis de Tocqueville (in 1835-1840) beschreven zogenaamde “*tirannie van de meerderheid*” wordt door de band beschreven als het onrecht waarbij de meerderheid haar wil oplegt aan een minderheid. Edoch, in een minder in het oog springende vorm kan het hier ook gaan om een minderheid die haar wil oplegt aan een meerderheid, met name waar deze minderheid stemgerechtigd is en de meerderheid niet en in dat geval hebben wij te maken met een vorm van het recht van de sterkste, eventueel gekoppeld aan bijvoorbeeld nationalisme.

Dit euvel doet zich vandaag voor waar het rijke noorden haar poorten sluit voor mensen uit het arme zuiden: de vooralsnog welvarende landen metamorfoserend tot heuse forten en houden, in weerwil van het asielrecht, armlastige vluchtelingen, op de loop voor oorlogen en dictators, buiten hun grenzen middels hekken over de hele breedte van een continent alsook middels omkoopsommen waar behalve de rijke landen, alleen de dictators in de arme streken wel bij varen.

Men ziet hierbij over het hoofd dat dit geweld pas mogelijk is door onheuse voorrechten en dat een beantwoording ervan middels tegengeweld te verwachten valt aangezien de vluchtelingen, ofschoon zij arm en rechteloos zijn, alsnog een absolute meerderheid vormen.

De mondiale herschikkingen van de economie welke heden aan de gang zijn, gaan uiteraard gepaard met oorlogen omdat de oorlog het verlengstuk is van de economie. Omdat ook daar het recht van de sterkste van kracht is, bestaat er weinig twijfel over de uitkomst van deze wereldwijde gedaanteverandering, te meer daar deze zich

voedt met het kolonialisme en het neokolonialisme dat nu als een boemerang terugkeert naar het noorden dat zich in feite rijk gestolen heeft en dat nu in weerwil van de met juridische hoogstandjes gefabriceerde en in stand gehouden 'schulden' van de derde wereld, op het wereldtoneel wordt geconfronteerd met dit gigantische onrecht van de voorrechten, met in zijn zog de plicht tot "*Wiedergutmachung*" die neerkomt op een af te lossen schuldenberg die de Mount Everest naar de kroon steekt.

Een verschijnsel dat dikwijls wordt omschreven als 'immanente rechtvaardigheid' zal er wellicht voor zorgen dat de hekken die bedoeld waren om de vluchtelingen uit het zuiden buiten het noordelijke fort te houden, weldra gaan functioneren als de tralies van een noordelijke gevangenis van zodra de oorlog hier goed en wel voet aan wal zal gekregen hebben en de bevolking zal gevraagd worden zich te begeven in de richting van het front.

Afgezien van avonturiers, 'plichtsbewuste' burgers en ook lui die niet beseffen waaraan ze beginnen, zullen wellicht amper mensen bereid zijn om spontaan gevolg te geven aan die oproep: velen zullen het hazenpad kiezen, wat zich zal vertalen in een stroom van vluchtelingen, dit keer vanuit het rijke noorden richting het arme zuiden, waarbij zij tegen de eigen hekken gaan aanlopen vooraleer zij beslist niet met open armen ontvangen zullen worden in de door hen leeggeplunderde gebieden.

5.

Een dictator onderdrukt het volk maar in een democratie wordt hij uiteraard door het volk zelf verkozen en die paradox kan een feit worden doordat alleenheersers ook dikwijls populistten zijn: zij maken zich populair, zij weten het volk voor zich te winnen door standpunten in te nemen inzake een agenda die weliswaar gedeeld wordt door een anonieme (en derhalve onverantwoordelijke) massa maar die op de keper beschouwd helemaal niet realiseerbaar is omdat de realisatie van immorele plannen moet

gebeuren door *personen* die daarvoor dan uiteraard de verantwoordelijkheid dragen en uiteindelijk (en meer bepaald op het ogenblik dat zij hun macht verliezen) veroordeeld zullen worden.

Die penibele situatie doet zich vaker voor waar sociale onvrede heerst en naar zondebokken wordt gezocht. De opkomst van Adolf Hitler geschiedde in de economische crisis van de jaren dertig van de voorgaande eeuw en precies zoals dat vandaag het geval is, ging een groot deel van het volk ertoe neigen om de schuld voor de malaise in de schoenen te schuiven van zekere segmenten van de bevolking zoals de joden, de Roma en nog andere groepen. Die minderheden werden dan gedemoniseerd met het oog op het vergemakkelijken van hun sociale en later ook fysieke uitschakeling.

De tragedie van de genocide die ook deze is van de oorlog situeert zich in de overgang van de immorele verzuchtingen van een anonieme massa (waarbij nog geen sprake kan zijn van schuld omdat men nu eenmaal mag *denken* wat men wil) naar de *uitvoering* daarvan door welbepaalde (door het volk verkozen) *personen* die dan uiteraard verplicht zijn om daarvoor de verantwoordelijkheid op te nemen en in geval van immorele daden, de schuld.

Edoch, van immoraliteit is binnen de natie in kwestie geen sprake zolang de betreffende houdingen en handelingen een wettelijke status genieten, zoals dat bijvoorbeeld het geval is met het racisme onder een racistisch regime binnen de betrokken natie. Het aan het licht brengen van die immoraliteit en de veroordeling ervan worden pas mogelijk door stemmen die van buiten de betrokken natie afkomstig zijn en meer bepaald vanuit de internationale gemeenschap, die immers ontsnapt aan de druk van het te veroordelen regime.

Worden dictators en hun trawanten van de macht verdreven, dan blijken zij meestal voet bij stuk te houden en ontkennen zij ook

alle schuld omdat hun immorele handelingen zich hebben voltrokken in de legaliteit van bijvoorbeeld een fascistisch regime.

Zo wenst een anonieme massa van egoïsten aan onschuldige oorlogsvluchtelingen het asielrecht te onthouden, waarna een populist aan die massa de belofte doet dat als zij hem aan de macht brengt, hij die wens ook zal vervullen, bijvoorbeeld door hekken te gaan bouwen om migratie fysiek onmogelijk te maken. En belofte brengt schuld: eenmaal de betrokken populist verkozen is, staat hij bij de massa in het krijt en kan hij zijn schuld bij de massa pas afbetalen door zijn belofte gestand te doen door zich persoonlijk te lenen tot het effectief uitvoeren van de immorele wens van de anonieme massa. Met de van de immorele massa ontvangen macht legaliseert hij de immoraliteit waarna zich bijvoorbeeld een genocide kan voltrekken welke onbestraft blijft zolang het regime standhoudt.

Nu wordt het rijke noorden niet alleen gekenmerkt door het 'democratisch' karakter van de betrokken naties maar evenzeer en in de jongste decennia misschien wel *veeleer* door het verkapte populisme dat daarin in feite werkzaam is. Op die manier voltrekt zich (in het slechtste geval globaal) een sluikse metamorfose van democratie naar fascisme. Onder het voorwendsel dat de wereld gedemocratiseerd moet worden, kunnen zich dan strijdperken ontwikkelen die alleen maar resulteren in het schrikbeeld van een wereldwijd totalitarisme.

6.

Democratie houdt verband met gelijkheid, met vrijheid en met de queeste naar een evenwicht tussen die twee - een queeste die zich noodzakelijkerwijze afspeelt als een open debat omdat democratie ook te maken heeft met wetenschappelijkheid en met rechtspraak.

Rechtspraak is de basis van de wetenschappelijkheid omdat wetenschap naar waarheid zoekt terwijl de waarheid altijd zoekt om aan het licht te komen. Dit zeer in tegenstelling tot de leugen

die zich voor het licht verbergt. Rechtspraak vereist recht gearde retorica met respect voor de wetten van de logica (in tegenstelling tot een andere retorica die ook wel doorgaat voor 'de kunst van het liegen'). Logica is wiskunde in de betekenis van “wis en konstig” en zo ook retorica en wetenschappelijk onderzoek op voorwaarde dat zij zich blootstellen aan kritiek, wat betekent dat zij hun waarheden principieel als voorwaardelijk aanvaarden en dus als principieel bereid om middels (vanzelfsprekend principieel verifieerbare of falsifieerbare) argumenten weerlegd te worden door ongeacht wie, wat meteen verwijst naar de universaliteit van deze disciplines en naar de alomtegenwoordigheid van de rede als een bovenpersoonlijke werkelijkheid die door elk redelijk wezen geëerbiedigd wordt.

Er kan derhalve geen sprake zijn van democratie waar zekere standpunten de ronde doen los van personen die zich daar borg voor stellen door met die standpunten in de openbaarheid te treden waar zij die dan te verdedigen hebben. Zo bijvoorbeeld is racisme geen redelijk verdedigbaar standpunt, alleen al omdat er geen rassen bestaan, zodat al wie het racisme pogen te verdedigen, hierdoor in tegenspraak zijn met de rede zelf. Die standpunten, tenminste als men ze nog zo mag noemen, ontspringen nimmer aan redelijk overleg maar hebben onvermijdelijk een duistere of irrationele oorsprong, zoals bijvoorbeeld angst of haat. Maar stellingen zijn niet waar of onwaar omdat ze door iemand verlangd, gevreesd of gehaat worden: ze zijn waar omdat of in de mate dat ze onweerlegbaar zijn.

Irrationeel zijn derhalve die standpunten die zich ophouden in het domein van het onpersoonlijke, in de menigte of in de massa maar bijvoorbeeld ook in de irrationaliteit van verzinsels, zoals voor heilig gehouden geschriften, of in de irrationaliteit van zelfverklaarde autoriteiten, zoals profeten, zieners of religieuze leiders. Het gaat tevens om standpunten die niet in grammaticaal correcte zinnen kunnen worden verwoord omdat de grammatica redelijkheid vereist en uitspraken verdedigbaar moeten zijn.

'Irrationele overtuigingen', als dit niet al een contradictio in terminis is, kunnen slechts worden geuit als uitroepen, verzuchtingen, imperatieven, aanbevelingen en dies meer omdat ze niet refereren naar de rede maar ontspringen aan voor de redelijkheid blinde emoties en driften.

Wanneer de democratie aan iedereen stemrecht toekent of dus beslissingsmacht om zekere leiders te verkiezen, moet erkend worden dat het gehalte aan redelijkheid in de daad van het stemmen volstrekt oncontroleerbaar is, wat wil zeggen dat daar de vrije teugel wordt gelaten aan de willekeur. Niemand hoeft zich te verantwoorden voor zijn of haar stem, zij is zelfs gewaarborgd geheim, wat daar op neerkomt dat zij zich ophoudt waar de openbaarheid, die de ultieme voorwaarde is voor de redelijkheid, helemaal niet kan en ook niet mag komen. Eenzelfde drama voltrekt zich waar parlementsleden hun redelijke discussies besluiten met stemrondes over de in te nemen standpunten omdat de act van het stemmen zelf uiteraard de ontwaarding van de redelijke argumenten inhoudt. De argumenten immers hebben een zekere kwaliteit, ze zijn al dan niet verdedigbaar, maar de stemming betekent de reductie van die kwaliteiten tot een kwantiteit: niet het standpunt met de beste verdediging wint maar wel datgene met het grootste aantal stemmen.

De democratie is met andere woorden nimmer in staat om zich te bevrijden van de irrationaliteit die zij wil bannen zodat de redelijkheid die zij nastreeft, buiten haar bereik blijft vallen en derhalve ook de waarheid en het recht.

7.

Eerlang (als het niet al aan de gang is) worden de burgers van de deelstaten van de NAVO ertoe aangezet, om niet te zeggen verplicht, om de democratie te gaan verdedigen en zij zullen dat niet doen met argumenten, zoals dat in het kader van de redelijkheid passend is, maar wel met geweld en met de inzet van

hun leven. Zij zullen dat ook niet doen in vrijheid en op basis van redelijk inzicht (alleen al omwille van de gigantische twijfels die moeten rijzen bij het onderzoek naar de fundamenteën van de zogenaamde democratie - zie daarvoor de voorgaande afleveringen) maar op commando van de autoriteiten en onder de druk van het regime waarvan zij de dupe zijn. Ook de autoriteiten die van de burgers eisen dat zij hun leven op het spel gaan zetten voor de verdediging van de 'democratie', verdedigen de democratie niet met argumenten en zelfs niet met geweld maar wel met de inzet van *andermans* leven want zelf gaan zij niet vechten aan het front. Bovendien weten zij ook niet of het spel dat zij spelen met het leven van ontelbare anderen die zich aan hen hebben toevertrouwd, een andere uitkomst zal hebben dan de massamoord gepleegd door de ergste tirannen.

Alleen verregaande indoctrinatie, wijdverbreid onverstand en volstrekt afwezigheid van redelijkheid kunnen verklaren waarom, als puntje bij paaltje komt, de zogenaamde democraten zich gedwee naar het front begeven, een opleiding volgen en vervolgens alles in het werk stellen om zoveel mogelijk mensen die net zoals zijzelf zijn, te doden of kreupel te maken, waarbij zij tevens het eigen leven riskeren. En verregaande indoctrinatie, wijdverbreid onverstand en volstrekt afwezigheid van redelijkheid zijn allerminst kenmerken van de democratie: zonder enige twijfel zijn zij de attributen van een dictatoriaal systeem.

8.

Dat de verregaande indoctrinatie, het wijdverbreide onverstand en de volstrekte afwezigheid van redelijkheid niet de democratie kenmerken maar wel de als democratie verkapte dictatuur, betekent echter niet dat een aperte dictatuur de voorkeur heeft boven een schijndemocratie. De oorlog voltrekt zich allerminst tussen naties of tussen ideologieën maar wel tussen klassen, de mens is immers een wolf voor zijn medemensen.

Het dictatoriaal systeem waarvan sprake betreft een klassenstrijd waarbij een machtsgroep welke de afzonderlijke naties te boven gaat en die momenteel bestaat uit de priesters van de religie van Mammon, regeert over acht miljard quasi volstrekt onwetende mensen zoals veehouders regeren over hun veestapel: het vee weet niet waartoe het gevoed wordt en blijft rustig totdat het de stank van bloed ontwaart bij de poorten van het abattoir; de veehouders sussen het eigen geweten (als ze dat nog hebben) met het argument dat hun varkens in tegenstelling tot hun soortgenoten die vrij in het wild leven, honger noch kou moeten lijden en zelfs de geneeskundige zorgen krijgen die anders alleen aan de menselijke soort te beurt valt.

Het vee wordt gedomesticeerd met het oog op zijn consumptie (vlees, melk, eieren, pluimen, wol,...), zijn lastarbeid (paarden, ezels, olifanten, rendieren,...) en de vruchten van africhting waar de prestaties van dieren deze van robots overtreffen (honden voor bewakingsdoeleinden of voor het opsporen van drugs; dolfijnen voor het transport van explosieven onder de waterspiegel; muizen, konijnen en apen voor het uittesten van vaccins en medicijnen,...). Mensen worden met gelijkaardige taken belast in ruil voor een inkomen dat de hoop op hun voortbestaan moet voeden en het betreft zowel die taken waarvan ze zich bewust zijn als deze waarvan ze helemaal niet weten dat zij ze uitvoeren.

De heersende klasse organiseert de oorlog zoals zij ook de verdeling van de wereld in naties organiseert volgens het oude en beproefde devies van “*verdeel en heers*” en met betrekking tot de oorlog die niets anders is dan het verlengstuk van de economie, drijft zij de concurrentie die met de hebzucht als verborgen motor de ijver aanwakkert, op de spits waardoor zij de economische concurrentieslag laat exploderen om die daarna te kunnen vernieuwen, precies zoals men een stal uitmest en ontsmet om die daarna van vers stro te voorzien. Dat gebeurt telkenmale als het nodig is, wat wil zeggen: wanneer de lasten de baten beginnen te overtreffen en wij laten het hier aan de economen over om te

beschrijven onder welke voorwaarde die situatie zich voordoet waarin het bijsturen van de aan de gang zijnde bewegingen niet langer helpt.

Aan het volk aan de twee kanten van de strijdlinie wordt geleerd dat het de heilige plicht heeft om met vaderlandsliefde zijn vrijheid en die van de zijnen aan het front te gaan verdedigen met het eigen leven tegen de aanvallen van de vijand, waarbij zowel de vijand als de plichtenleer als al die andere bijkomende krachten constructies zijn waarmee de opperpriesters het ganse mensdom manipuleren of naar hun hand zetten totdat zij helemaal opgebruikt zijn. De creatie van een oorlogsfront heeft als enige bedoeling, zoals destijds volmondig uitgesproken door Adolf Hitler, “*Lebensraum*” te scheppen, wat betekent: een “*Endlösung*” te zijn voor het vraagstuk van de overbevolking, het vernieuwen van de slavenmoraal onder de druk van het te allen prijze te mijden alternatief en het opnieuw in het gareel doen lopen van de burgers.

Andermaal citeren wij de vogelvrije artiest die de genoemde priesters als bloedhonden afschilderde en die zijn naam moest veranderen en vluchten om aan vervolging te ontkomen: “*Krieg und Leichen, die letzte Hoffnung der Reichen*”¹.

Jan Bauwens, Serskamp, 7-13 maart 2024

1 <https://heartfield.adk.de/node/5609>